

ha most szeretnénk porig égne ez az utca
pihenj szívem, pihenj, pihenj
hiszen szerettünk, hiszen győztünk
ó, kései virágok apró, gyöngéd lángja
nem mehet el
ki észrevesz benneteket
élek a Napnál erősebben
s már nem tudom mi a nagyobb szomorúság
messzi, fehér, mediterrán falak
állok omolhatatlan
íme
most nem lehet szeretni
megint egyedül kell
az ünnepek ragacsos képébe nézni
s nem lehet megfojtani a karácsonyfát
egy főhajtás a télnek
egy hűség alattvaló

nehéz vagyok a földnek ennyi szerelemmel
szememből menekülnek a sólymok
fülem zúgása:
mintha a megrokkant tenger sírna

BENKŐ ATTILA

Köd

*Ez a köd nem kárpótol a láthatatlanná tévő süvegért,
mít a télapó, aki nincs, egyszer odaigért.*

*Ez a köd gipszkása, ökrendezel tőle és nyeled,
vizsgálgassák gyomrodban a gombostűfejet.*

*Ez a köd rosszabb mint a rémség, mely koponyádban honol,
míg nem lesz belőle vigyorgó hangulatlámpa: „made in Pokol”.*

*Ez a köd akárhány tűz-sorozatot nyomtalanul kibír,
de bármikor átvérezhet, elég egy kósza hír.*

*Ez a köd koromfekete szájból gomolygó hideg homály,
pólyást és patkányt ringat, mint a szürkeár.*

*Ez a köd nyirkos párna, arcodra szorítják, de sikerül letépned,
üvöltve elrugaszkodsz, zöld csempés teremben ébredsz.*

*Ez a köd nem hályog az öregek szemén.
Ez a köd láthatatlan, mint a holnapi fény.*

Szerenád

*Jobb a heréltnek, hidd el,
angyali szoprán
száll a kristálygömbök
közé, míg én egy tépett kandúr,
egy dürrögő süketfajd
és egy rossz hegedű
társaságában, Szépség,
koldusként kornyikálok
ablakod alatt,
s örülhetek, ha füledre szorítod
a sóhajokkal tele pihepárnát,
s gömbölyded éjjeli edénykéddel,
melyről mindig ugyanaz a holdas
tájék jut eszembe,
nem öntesz nyakon.*

SZIKSZAI KÁROLY

Razzia

*Át az éjszakán,
kávék és borok szolgabeszédje
között átmenteni a gondolatot
ma is, és megint a virradat,
ugyanaz a fénykép, ugyanaz
a munkahely és lakás,
de ha nem megyek sehova,
ha asztalomon könyöklök
és bekormozott üvegen át
nézem a napfogyatkozást,*